

Minden sportember szívét csak megelégedés töltheti el, hogy a magyar öltusa csapat e nemzetközi versenyen vívta ki Magyarországról részére azt az előkelő helyet, amelyet nálunknál sokkal nagyobb nemzetek is irigyelnek.

Jós Miklós

VADÁSZLOVAGLÁSOK AZ 1. HADOSZTÁLYNÁL

A nyári kiképzési időszak befejezése után az átszervezés megkezdésével, kiképzett honvédeinknek a határ vadászoláshoz és más honvédségi szervekhez történt átadásával, az egy évi szolgálati idejüket letöltött bajtársak leszerelésével, látszólagos pangási idő állott be hadosztályunknál.

Ezt az időt — a sajnos még mindig verőfényes és nem a megszokott ködös, hűvös, esős — őszi időnyt használtuk fel a „régivilág“-ból is ismert vadászlovaglások megrendezésére.

Nem a „régivilág“-ot akartuk mi ezzel visszaidézni. Lovaglásaink nem úri szórakozást jelentettek, hanem abból indultunk ki, hogy ami jó volt, ami szórakozást jelentett az urlovasoknak, az jó lesz és szórakoztató a katonai szolgálatot teljesítő munkás-paraszt ifjúságnak is. A másik cél pedig az volt, hogy a katonai lovassport és ezen keresztül a kiképzés érdekeit szem előtt tartva ifjú lovasainkat és lovainkat is vidáman sportolva szoktassuk hozzá a terepen való mozgáshoz, meg a természetes és mesterséges akadályokon való áthatáshoz. Nem akartunk lovas primadonnákat nevelni, hanem biztosan ülő és erős szívű lovasokat.

Október 1-én tartottuk az első lovaglást, összesen 6—7 kilométernyi teljesítménnyel, amibe egyelőre csak természetes akadályokat, árkokat, mászatokat iktattunk be. De ettől kezdve minden szerdán megindult a mezőny, az üteg legénysége, tisztihelyettesei és tisztjei, az 1. önálló lövészszázalaj lovasított tisztihelyettesei és tisztjei, valamint a hadosztályparancsnokság törzsének tisztjei.

A teljesítmény hétről-hétre fokozódott, a kedv és a lovassport iránti szeretet méginkább. Aki csak egyszer is látta a „Halali“ után a kipirult arcú, jókedvtől ragyogó szemű „vadászokat“ az meggyőződhetett arról, hogy helyesen fogtuk meg a célt, a biztos lovasok kiképzésének célját.

Pedig nem is igazi farka után mentünk, nem is rókát hajszoltunk, csak a Tolna környéki, valóban lovas terepspontra teremlett környéken lovagoltunk végig, a vadászatot csak feltételeztük. A „lovas vadászatot“ csak a mezőnyt vezető „falkamester“ és a két oldalt mellette lovagoló „ostoros“ jelezte.

A lovak erőnléte az összes vadászat alatt kiválónak mutatkozott és ha az első lovaglások alatt volt is néha kavarodás és kitörés az akadályoknál, a hibapontok mind kevesebbek lettek, jelezve, hogy a lovak is hozzáedződtek a terepen és akadályokon át való mozgáshoz.

Az akadályok általában 80 centiméter magasak és 1—2 méter szélesek voltak. Változatos és terephez alkalmazkodó akadályokat telepítettünk. Szántóföldeken tengeriszár, bokros területeken sövény, erdőátvágásokban kidőlt szálfák, vastagabb rönkök, ölfarakás és a mindenütt előforduló — de ez évben a szárazság miatt vízzel nem telt — árkok, 2—3 méteres meredek falú homokgödrök és persze a „Hubertus lovaglás“ nagy akadályja, a Tolna-i Duna-ág átgázolása.

Balesetek nem fordultak elő, kivéve a „Hubertus“-on, ahol egyik százados bajtársunk az első akadállynál lóról bukott és jobb karját törte.

Az utolsó vadászlovaglást a „Hubertus“-t november 4-én tartottuk meg.

A teljesítmény 16 kilométer volt 5 rohamban, 26 akadállyal, az utolsó roham végén 80 centiméter magas karámkerítés átugratása után felszabadított mezőnnyel 600 méteres kifutóval.

A lovasokat díjaztuk, helyesebben a győzteseknek 1—1 emléktárgyat nyújtottunk át tiszteletdíjképpen.

Az abszolút győztes az összes vadászlovaglásokon hibapont nélkül részt vett és kifutóban is elsőnek célba érkezett Bódoczi Dezső őrmester (1. ö. üteg) volt, aki a vadászlovaglások jelképes vadásztrófeáját a „rókafarkat“ kapta. Ezenkívül egy ezüst hamutálca tiszteletdíjban részesült, amivel elnyerte a lovas fegyvernembeli öreglovas (tiszték, tiszthelyettesek) díját.

Sós István őrmester (1. ö. üteg) az összes vadászlovaglások hibapont nélküli teljesítéséért egy ezüst hamutálca tiszteletdíjban részesült.

A nem lovas fegyvernembeli tiszték és tiszthelyettesek díját, ugyancsak egy ezüst hamutálcát Létay Gyula százados (1. ö. zászlóalj) nyerte el.

Az ujonc lovasok tiszteletdíját, egy ezüst poharat Bakai János tizedes (1. ö. üteg) nyerte.

Vadászlovaglásainkkal a kitűzött célt elértük. De a legnagyobb eredmény az, hogy a környék paraszt ifjúsága nagy érdeklődéssel és kedvvel figyelte lovaglásainkat. Ha a jövő esztendőben a nyereg kérdést meg tudjuk valamiképp oldani akkor nincs messze az idő, amikor a régi világ pirosfrakkos „urlovasai“ helyett új és régi gazdák fiai, munkás és paraszt ifjúság fogja a „Hubertus“-t végig lovagolni. Az országos sport szempontjából sem megvetendő ez a gondolat, miként a stockholmi öttusázók eredményei is igazolják.